

— Έγνώσθησαν οί λόγοι τῆς αὐτοκτονίας του ;
— Μά φαίνεται ὅτι ἔπαθεν ὁ υἱός του, διότι ἐδείξε πρό ἡμερῶν τοιαῦτα σημεῖα. Ἐγὼ μάλιστα τὴν ἡγνύοντα εἰς μίαν τελευταίαν συνέντευξιν καὶ τὸ προεῖπα ὅτι ἐκεῖ θὰ καταλήξῃ.

Εἰς τοῦ Ἱεράρχου

— Δὲν ἀκούω τίποτε. Ἡ Ἐκκλησία ἀποκηρύττει ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν των, ἀχαριστοῦντες πρὸς τὸν Θεὸν ἀντὶ νὰ τὴν εὐγνωμονῶσι διὰ τὸ ὠραιότερον τῶν δώρων του. Κατ' οὐδένα λόγον ἐννοῶ νὰ ἐπιτρέψω τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας εἰς αὐτὸν τὸν κολασμένον, τὸν ἄθεον, τὸν κατηραμένον !

Εἰς τοῦ πλουσίου συγγενοῦς.

— Καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἐγὼ νὰ ὑποβληθῶ εἰς θανάτου, διότι ἐκεῖνος ὁ παλαβὸς εἶχεν ὄρεξιν νὰ πετάξῃ τὰ μυαλά του εἰς τὸν ἀέρα ; Νὰ ἢ Ἀστynomία, νεκροφόρον ἔχει, ἃς τὸν πάρῃ καὶ ἃς τὸν θάψῃ.

— Ἀλλ' εἶναι συγγενής... διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου...

— Ὅπως κάθε ἄνθρωπος, ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἀρχάς μου. Εἶμαι κατὰ τῆς αὐτοκτονίας καὶ ὁ κόσμος δὲν θὰ εἰπῇ τίποτε, ἢ ἂν εἰπῇ, θὰ εἰπῇ «Εὖγε !»

Εἰς τὴν ἐφημερίδα.

« Ἄλλος πονηρὸς ἐγκέφαλος, ἄλλος τεμπέλης, ἄλλος ἄνανδρος πάλιν ἐστερμάτισε βιαίως τὴν ζωὴν του. Εἰς τὸ ἀπονενοημένον διάβημα τὸν ὠθησεν ἡ ἀνικανότης καὶ ἡ φυγοπονία του.

» Δὲν θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τέλος πάντων ἡ Ἐπιστήμη καὶ τὸ Κράτος ἀπὸ τοῦς ἀλκοολικοῦς πατέρας καὶ τὰς ὑστερικούς μητέρας, τοῦς φέροντας εἰς τὸν κόσμον υἱοὺς ἐκφύλους καὶ ἀνισαρρόπους, οἱ ὅποιοι συνταράττουσι καὶ συγκινοῦσι καθ' ἑκάστην τὴν κοινωνίαν μὲ τὰς παραφροσύνας των καὶ τοὺς τραγικοὺς θανάτους των ;

» Αἱ συνάδελφοι δὲν πρέπει ν' ἀναφέρωσι οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν οὕτως οἰκτρῶς καὶ ἀνάνδρως τελευτώντων, ἀλλὰ νὰ ἀναγράφωσι χρονολογικῶς μόνον ἑκάστοτε τὸ γεγονός, παραδίδουσαι εἰς τὴν περιφρόνησιν τοῦ κοινῆς τὴν μνήμην αὐτῶν, ὅπως ἀποτρέπωσι τοιοῦτοτρόπως τοὺς φιλιδοξοῦντας τοιοῦτον τέλος ἀπὸ τοιαῦτα ἀπονενοημένα διαβήματα. »

Εἰς τὴν τρώγλην.

— Γιατί μὲ κυττᾷς τόσο ἄγρια, μητέρα, καὶ δὲν μοῦ μιλάς ;... Εἶσαι θυμωμένη μαζί μου ;... Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἀταξία. Ἐπεινοῦσα ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἐκρίωνα καὶ δὲν εἶπα λέξι, γιὰ νὰ μὴ σ' ἐξυπνήσω...

— Σήκω, μητερούλα μου, νὰ μᾶς κτενίσῃς

καὶ νὰ μᾶς δώσῃς ψωμί, γιατί ὁ πατέρας μᾶς ἐγέλασε καὶ μᾶς ἄφησε νηστεία. Δὲν μᾶς ἀγαπάει πιά ὁ πατέρας...

— Ἀλήθεια, μητέρα, μᾶς εἶπε ἀπὸ τὸ βράδυ ὅτι θὰ μᾶς στείλῃ ψωμί καὶ τὸ ἡχομύνησε.

— Ναί μητέρα, καὶ ἐκοιμηθήκαμε νηστικά καὶ ἐγὼ ἐκλαιγα.

— Μὰ γιατί, μητέρα μου, δὲν μᾶς μιλεῖς ;

— Γιατί εἶσαι ἔτσι κρύα ;... Μητέρα... μίλησέ μου, μητερίτσα μου, πές μου ἓνα λόγο, πές μου πῶ ; νὰ σὲ ζεστάνω ;

— Βάλε με στὴν ἀγκαλιά σου, μητέρα μου, νὰ ζεσταθῶς...

— Ἀχ, Παναγία μου... εἶνε πεθαρμένη !

Sic transit.

ΗΛ. ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ θ'. τεύχους).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΜΟΥΣΟΥΑΜΑΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ

Ἄν εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ ἀξία ἐνός ἔργου ἀρχιτεκτονικοῦ δὲν προσμετρεῖται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν λίθων καὶ ἀπὸ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐργασίας, ἢ Chilambara καὶ ἡ Ἑλλόρα δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσιν πρὸς τὰ μνημεῖα τὰ ὑπὸ τῆς μουσουλμανικῆς δυναστείας τῶν μεγάλων Μογγόλων ἐγεσθέντα. Εἰς αὐτὰ, πράγματι, πρὸς τὴν στερεότητα ὁ ἀραβικὸς χαρακτήρ ἦν ὡς τὴν λεπτὴν ἀλήθειαν, ἥτις τὰ διακρίνει καὶ τὴν ποικίλην γλαφυρότητα, καὶ διὰ τῆς συνενώσεως ταύτης συνετελέσθησαν ἔργα ἑκτακτα, τὰ ὅποια καὶ ἐάν τις κρίνῃ ἐκ τῶν περιγραφῶν καὶ τῶν χαλκογραφιῶν, πρέπει νὰ κατατάξῃ μετὰ τῶν τελειοτέρων τύπων τῆς τέχνης. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὕτη εἶνε ἐφηρμοσμένη μεθ' ἴσης ἐπιτυχίας εἰς τὰ τζαμιά, εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ εἰς τὰ φρούρια. Τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς τέχνης ταύτης συμπίπτει μὲ τὴν δευτέραν πεντηκονταετηρίδα τοῦ δεκάτου ἑκτου αἰῶνος ἐπὶ τοῦ Ἀκθάρ ἢ μᾶλλον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του Aureng—Zeyb, ὅστις τὸν ἐξεθρόνισεν ἐν ἔτει 1656. Τὸ ἀνάκτορον τῆς Λαχόρης, τὰ πολυάριθμα μνημεῖα τοῦ Δαλχί, τὰ θαυμάσια ἀνάκτορα τοῦ Ἀζμὴρ καὶ τοῦ Ἀλθούρ, εἶνε ἀγνότερα κατὰ το ὕψος καὶ ὄχι ὀλιγώτερον πλούσια. Ἐκεῖ εὐρίσκεται τὸ φρούριον τοῦ Ἀκθάρ, τὸ «Τζαμίον τῶν μαργαριτῶν» καὶ πρὸ πάντων τὸ Tadj, τὸ ἀριστοτέργημα τῆς Ἰνδικῆς.

Ἡ αὐτοκράτειρα Tadj Mahal, διάσημος γυνή

διὰ τὰς ἀρετάς της καὶ τὸ κάλλος της, εἶχεν ἐμπνεύσει τόσῳ μέγαν ἔρωτα εἰς τὸν Shah Ijeham, ὥστε ὅτε αὐτὴ ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός της, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ πρὸς τιμὴν της τὸ ὡραιότερον μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἄνθρωπος ἐφαντάσθη ποτέ. Μετὰ διαγωνισμὸν εἰς ὃν μετέσχον ὅλοι οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς Ἀνατολῆς, τὰ σχέδια τοῦ Isa Mohamed ἐνεκρίθησαν. Ἡρξάτο ἡ κατασκευὴ ἐν ἔτει 1630 καὶ ἐτελείωσε τῷ 1647, ἐργαζομένων εἴκοσι χιλιάδων ἐργατῶν. Τὰ ὑλικά τοῦ μεγάλου ἔργου, ὁ ροδόχρους ἀμμόλιθος καὶ τὸ λευκὸν μάρμαρον μετεφέρθησαν ἐκ τῆς Radjepoutana· ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἐφορολογήθησαν ἀπὸ ὅλους τοὺς λίθους, οἵτινες ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κοσμήματα· ὄνυξ ἐκ τῆς Περσίας, κοράλλιον ἐκ τῆς Ἀραβίας, γρανίτης ἐκ τοῦ τουρκικοῦ Θιβέτ, ἀχάτης ἐκ τῆς Ὑμενίας, σάπφειρος ἐκ τοῦ Columbe, κυανόλιθος ἐκ τῆς Κεϋλάνης, ἀδάμαντες ἐκ τῆς Pounah. Τὸ μνημεῖον Tadj ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Djamna· ἡ ἡμισέληνός του φθάνει 80 περίπου μέτρα ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ κήπος ὅστις κεῖται πρὸ αὐτοῦ, περικυκλοῦται ὑπὸ περιβάλου ἐξ ὑψηλῶν τοίχων μετ' ἐπάλξεων καὶ ἐκ περιπτέρων κατὰ σχέδια ἀγγλικά.

Ἡ κυρία εἰσοδος σχηματίζει πρόσοψιν ἀρχαϊκὴν, ἐν σχήματι τῶζου τεθραυσμένου καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ σειρᾶς περιπτέρων. Ἡ ἐκ ροδόχρους ἀμμολίθου πρόσοψις αὕτη, εἶνε συνηνωμένη διὰ λωρίδων ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, μωσαϊκὰ δὲ ἀπὸ ὄνυχας καὶ ἀχάτας στολίζουσι τὴν κεντρικὴν θύραν. Ὑπὲρ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ ναοῦ φαίνεται μυκτωλεῖον ἀπαστράπτον εἰς τὸ ἄκρον μακρᾶς διόδου, κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑψηλῶν κυπαρίσσεων. Τὸ μυκτωλεῖον ὑψοῦται εἰς τὸ κέντρον ἐνὸς ὑποστέγου ἀμμολίθου 320 μέτρων μήκους, 110 πλάτους, τοῦ ὁποῖου μία ἐκ τῶν πλευρῶν περιθρέχεται ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Tjamna, μὲ λαμπρὸν ἀνδρῶν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὕψους 5 μέτρων καὶ μήκους 95, ὁπερ χρησιμεύει ὡς κρηπίς. Ἐξ ἐκάστης πτέρυγος ἀναφαίνεται εἰς μινωὰς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, μὲ τρεῖς στοὰς εἰς τὴν ἐξώστην, τοῦ ὁποῖου ἡ τελευταία θύρα βαστάζει ἐλαφρὴν θόλον. Τὸ μνημεῖον εἶνε ἐπὶ ἐπιπέδου ὀκταγώνου ἀνωμάλου, ἀλλὰ συμμετρικοῦ.

Ἡ κορυφὴ ἐν εἴδει ἀνδρῶν φέρει τέσσαρα περίπτερα ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐγείρεται μέγας θόλος, σχηματίζων μίαν ἐλαφρὰν καὶ κομψοτάτην καμπύλην· τὸ οἰκοδόμημα ὁλόκληρον εἶνε ἐκ λευκοῦ μαρμάρου διακοπτομένου ὑπὸ λωρίδων ἐκ μωσαϊκῶν, ἅτινα ὑπάρχουν παντοῦ μετ' ἐπιγραφῶν ἀραβικῶν καὶ παντοειδῶν κοσμημάτων. Τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε ἀκόμη μεγαλοπρεπέστερα κεκοσμημένον. Παντοῦ ἀνθοδέσμαι, καρποί, πτηνὰ ἐσχηματισμένα ἐκ λίθων σπανίων. Οἱ τάφοι τῆς αὐτοκρατείας καὶ τοῦ Shah Djeham εἶνε εἰς τὸ κέντρον, περικυκλούμενοι ὑπὸ τινος

κιγκλιδώματος μαρμαρίνου, λεπτῶς ἐξεργασμένου. Γλυκὺ φῶς εἰσδύει ἀπὸ τῶν κεκλεισμένων παραθύρων διὰ μέσου δικτύων λιθίνων. Εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς ἐπιπέδου στέγης, ἐγείρεται μεγαλοπρεπὲς Τζαμί, ἐξ ἐρυθροῦ ἀμμολίθου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ, πρὸς ἀνατολὰς, ὁμοία οἰκοδομή. Τὸ χρῶμα καὶ αἱ ἀναλογίαι καὶ τῶν δύο τούτων κτιρίων συντελοῦσι εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν σχήματος καὶ τῆς λεκότητος τοῦ κυρίως μνημείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. — ΑΠΩΤΑΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ἡ βουδδικὴ τέχνη τοῦ Θιβέτ, σημεῖοι, ὡς πρὸς τοὺς τύπους, τὴν μετέβασιν ἀπὸ τῆς βραχμανικῆς τέχνης τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν Σινικὴν. Ἡ Σινικὴ τέχνη μετὰ τῶν τεχνῶν αἵτινες πηγάζουσιν ἐξ αὐτῆς, τῆς Κορεατικῆς καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς, ἐπέδρασεν ἐπὶ τῶν λαῶν περισσώτερον ἢ ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀναπτυχθεῖσα κατὰ τρόπον ὅλως ἀνεξάρτητον.

Ὅσον περιορισμένη καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ Σινικὴ αὐτοκρατορία εἰς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις της, ἐδανεῖσθαι ἐν τούτοις πολλὰ κατὰ διαφόρους ἀλώσεις. Ἀπεμιμήθη ἀρχικῶς τὴν Ἀσσυριακὴν τέχνην καὶ τοὺς ὁροφειδοὺς πύργους. Βραδύτερον ἐμιμήθη τὴν βουδδικὴν τέχνην μὲ τὰ εἰδωλά της, εἰς τὰ ὁποῖα προσέθηκε στέγας μὲ ἀναπεπταμένα τὰ ἄκρα, τύπον χαρακτηριστικὸν τῆς σινικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ ἥτις ἐνθυμίζει τὸ σχῆμα τῶν σκηνῶν, αἵτινες χρησιμεύουν ὡς κατοικία τῶν νομάδων λαῶν. Οἱ διεφραγμένοι μίλτοι εἰσῆχθησαν ἐν Κίνα ἐκ τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους.

Ἐὰν ἐξαίρεση τις τοὺς κήπους τῆς Κίνας, κλασικοὺς Παραδείσους, ὧν ἐμιμήθησαν οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν εὐφυᾶ ποικιλίαν καὶ εὖς ὁ «Γίγας τοῦ Οὐρανοῦ» ἐχάραττε διὰ τῶν Γάλλων Ἰησουϊτῶν, οἵτινες ἀπελόμβανον μεγάλης εὐνοίας, ὑπολείπονται ἐλάχιστα σινικὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἥτοι τὸ Μέγα Τεῖχος οὗτινος ἤρξατο ἡ κατασκευὴ ἀπὸ τοῦ 275 π.Χ., καὶ τὸ ὁποῖον ἔχον μήκος ὡς ἑγχεῖστα ἑξακοσίων λευγῶν ὑπερήσπιζε τὰ σύνορα τῆς Κίνας ἀπὸ τῶν Ταρταρικῶν συνόρων, ἡ μεγάλῃ λιθίνῃ γέφυρα ἡ κτισθεῖσα ἐπὶ τοῦ Pulésanghin, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Marco Polo, καὶ ὁ ἐκ πορσελάνης πύργος τῆς Nankin, οἰκοδομητὴ ἐκ πλίνθου ἐσφαλτωμένου, καταστραφεῖσα ἐν ἔτει 1861.

Ἄλλ' αἱ τέχναι, ἐν αἷς οἱ Σῖναι κατέχουσιν τὴν πρώτην γραμμὴν, εἶνε αἱ βιομηχανικαὶ τέχναι, ἡ κοσμηματογραφία ἐπὶ μικρῶν ἀντικειμένων. Ἐν ἄνθος, ἐν πτηνόν, ἐν έντομον μελετώμενον μετ' ἔρωτος εἰς τὰς ἐλάχιστας λεπτομερείας του, καθίσταται ὑπὸ τὴν χεῖρα τῶν Σινῶν καλλιτεχνῶν τέλειον ἔργον, ἀριστούργημα.

Οἱ Ἰάπωνες ὑπερέβησαν τοὺς Σῖνας εἰς τὰς τέχνας ταύτας. Ἐὰν ἐξαίρεση τις τὸν Hou-Kou-Sai τῶν Σινῶν (1760—1849), ὅστις δὲν

εἶνε ἢ θαυμάσιος ἀληθῶς σχεδιαστής, εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ τέχνη εἰσεχώρησε βαθέως εἰς τὸν νοήμονα ἐκείνον λαόν· τὰ βερνίκια τῶν, οἱ ὀρεί-
χαλκοὶ τῶν, τὰ ἐξ ἀργίλλου σκευῶν τῶν, κτλ. ἐμειναν ὑπέροχα πρότυπα. Βλέπει τις ἐν αὐταῖς ἐν μῆγμα σπάνιον, ἱκανοποιῶν ὅλας τὰς ἰδιοτρο-
πίας τῆς φαντασίας, μὲ μίαν ἰδιάζουσαν μελέ-
την ὡς πρὸς τὸ σχῆμα. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν, ἐν ἣ τὸ ξύλον κυριαρχεῖ, διακρίνεται ἐπίσης διὰ τὴν κομψότητα.

Οἱ Σῖναι δὲν ὑπερέχουσιν εἰμὴ εἰς τὴν πορσε-
λάνην, ἥτις εἶναι ἐφευρέσεις ἀποκλειστικῶς Σι-
νική. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 180 μετὰ Χριστὸν μέχρι
τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ 9ου αἰῶνος, κατε-
σκεύαζον τεμάχια στερεὰ καὶ εὐμορφα, χρώμα-
τος λευκοῦ καὶ λεῖα. Οἱ Ἰάπωνες ἐγνώρισαν τὴν
πορσελάνην κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, καὶ τὸ μυ-
στικὸν τῆς κατασκευῆς τῆς ἀπεκαλύφθη ἐν Εὐ-
ρώπῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 18ου αἰῶνος, περὶ τὸ
1709, ὑπὸ τοῦ Boattcher, ἀλχημιστοῦ ἐν τῇ
ὕπηρεσίᾳ τοῦ ἐκλέκτορος τῆς Σαξωνίας, βασι-
λέως τῆς Πολωνίας, Αὐγούστου τοῦ Β'. Ὁ τρό-
πος τῆς κατασκευῆς ἐθεωρήθη ὡς μυστικὸν τοῦ

κράτους. Ἐν ἔτει 1756 ἐκτίσθησαν αἱ Sèvres,
πόλεις ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, ἀλλὰ τὰ παλαιὰ σκευῆ
δὲν εἶναι ἐκ πορσελάνης· εἶνε ἐκ φαβεντιανῆς
ζύμης λεπτοτάτης καὶ λευκοτάτης. Ἡ κατα-
σκευὴ τῆς σκληρᾶς πορσελάνης ἤρξατο ἐν Sèvres
τῷ 1770.

Αἱ βιομηχανικαὶ Μουσουλμανικαὶ τέχναι πε-
ριορίζονται εἰς τὴν κεραμεικὴν, ἀγνώστου εὐσης
τὴν πορσελάνης παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς. Τὰ
μεγάλᾳ Περσικᾷ δοχεῖα διακρίνονται διὰ τὴν
λεπτότητα καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων. Ὁ
τάφος τοῦ Μωάμεθ εἰς τὴν Μεδίαν (707 μ.Χ.)
εἶνε κεκαλυμένος ἐκ πλακῶν κεραμοειδῶν. Ἡ μία
τῶν εἰσόδων εὐρίσκεται εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Σε-
βρῶν. Οἱ Μουσουλμᾶνοι ἱδρυσαν ἐργοστάσια φα-
βεντιανῶν σκευῶν, καταστάτων ὄνυμαστῶν, ἐν
Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ρόδῳ. Ἀλλὰ κυρίως πε-
ριώνυμα εἶνε τὰ Ἰσπανο-μαυριτανικὰ φαβεντιανὰ
ἀγγεῖα, τὰ κατασκευαζόμενα ἐν Μαλάγγα, Βα-
λεντία κ.λ.π.

Ἐπὶ μᾶλλον καλλιτεχνικὴ ἦν ἡ Ἀραβικὴ
ὕαλουργία.

(Ἔπεται συνέχεια)

[Ἡ «Πινακοθήκη» ἐμφανίζει νέαν ποιήτριαν, τὴν δεσποινίδα
Αἰμυλίαν Κούρτελη. Κόρη ποιητοῦ, ἔχει ἄφθονα τὰ ποιη-
τικὰ χαρίσματα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τῶν
κάτωθι ποιημάτων τῆς παραθέτομεν καὶ τὴν συμπαθεῖ φυ-
σιογνωμίαν τῆς. Σ τ. Δ.]

ΕΛΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Μὴ μὲ μαλώνης ποῦ γελῶ,
Καὶ ποῦ ἡ καρδιά μου χαίρει·
Μὴ θές τὸ χρῶμα τ' ἀπαλὸ
Ποῦ γύρω μ' ἔχει φέρει,

Ἡ ἀγάπη μας ἡ μυστικὴ
Βαθεῖα νὰ σκοτεινιάσῃ,
Κ' ἡ ροδόστέφανή μου αὐγὴ,
Μὴ θέλῃς νὰ βραδυάσῃ.

ὦ! ἄφυσέ με νὰ πετῶ
Σὲ σύννεφα γαλάζια
Καὶ ἀντὶ χρῶμα, νὰ κρατῶ
Στὰ χέρια μου τοπάζια.

Κι' ἔλα νὰ παίζουμε κι' οἱ δυο
Μὲ πέτρες σμαραγδένιες
Κι' ἄσ' τὸ μνημοῦρι τὸ ψυχρὸ,
Γι' ἀγάπες νεκρωμένες.

Ἔλα 'ς τὸν πύργο τῆς χαρᾶς
Ποῦ ἔχτισα γιὰ σένα
Κοὶ νῦσαι σὺ ὁ βασιλεὺς
Στὸν πύργο καὶ σ' ἐμένι.

ΜΠΟΡΕΙΣ;

Μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστῇ, ποῦ ἔρωτα μοῦ τάξεις,
Ζωὴ χαροῦμενη, τρελλή, μπορεῖς νὰ μοῦ χαρίσῃς;
Κι' ἀντὶ τὰ γέροντες σκυθρωποὺς κι' αἰῶνια νὰ σκενιάσῃς,
Στὴ λύρα σου χαροῦμενος μπορεῖς νὰ τραγουδήσῃς;

Νὰ πάρῃς γέλοιο καὶ χαρὰ καὶ τῆς δροσιᾶς σταγόνα,
Καὶ τίγρ' ὄνειροφάνταστο, πανόρηο νὰ μοῦ χτίσῃς,
Ποτὲ 'στὰ μάτια νὰ μὴ 'δῶ τὸν πάγο τοῦ χειμῶνα
Καὶ θρόνο, ἀπὸ σύννεφα γαλάζια, νὰ μοῦ στήσῃς;

Μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστῇ, ποῦ χίλια δυνάμεις μοῦ λέγε
Τὰ μάτια σου τὰ ὄμορφα, γι' ἀγάτη ὄνειρεμένη,
Ποτὲ τραγούδια νὰ μὴν 'πῇς, τραγούδια ποῦ νὰ κλαῖνε,
Κ' ἡ λύρα σου χαροῦμενη νὰ ψάλλῃ ὅθι διαβαίνει;

Γιὰ μὲ νὰ χτίσῃς μιὰ ζωὴ ἀπ' τῶν ἀνθρῶν τὸ γροῦδι,
Ἀγρῇ σὰν φεγγόβλημα, σὰν ἥλιον φῶς καθάρια,
Καὶ νὰ γῶ γιὰ νανούρισμα τὸ θεῖόν σου τραγούδι
Νὰ μοῦ θυμίλῃ τὴ ζωὴ κι' ὄχι νεκρὰ κουφάρια;

Στὸν κόσμον ποῦ ἐφαντάστηκα μαζί μου νὰ πετάξῃς
Μπορεῖς, χωρὶς ἡ ἀγάπη σου ποτὲ νὰ κουρασθῇ;
Καὶ 'στὸ ταξίδι τὸ πολὺ, ποτὲ νὰ μὴ στενάζῃς,
Γιὰ λέγε μου, τάχα μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστῇ;

Αἰμυλία Κούρτελη